

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/13/2017
Identifikačné číslo spisu: 4616010207
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4616010207.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 29. marca 2017 v trestnej veci obvineného Q. A., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného Q., ktoré podal prostredníctvom obhajkyne JUDr. A. U., advokátky v K. proti uzneseniu (správne má byť rozsudku) Krajského súdu v Nitre z 12. decembra 2016, sp. zn. 2To/77/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. A. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany z 20. októbra 2016, sp. zn. 3T/21/2016, bol obvinený Q. A. uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s použitím § 138 písm. a/ Trestného zákona a pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona s použitím § 138 písm. d/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ Dňa 11. apríla 2016 približne o 10.10 hod. v obci K., okres K., na ulici H. F. pod vplyvom alkoholu cez neuzamknutú bránu neoprávnene vnikol na dvor rodinného domu č. XX/XX, patriaceho poškodenému J. F., následne cez neuzamknuté vchodové dvere vošiel na chodbu domu, kde od tu prítomného poškodeného P. R. iadal oznámiť, kde sa nachádza poškodený F. a keď mu poškodený R. uviedol, že poškodený F. je u lekára, prinesenou palicou udrel do stola a z domu odišiel,

2/ následne po skutku uvedenom v bode 1/ rozsudku dňa 11. apríla 2016 približne po 10.10 hod. v obci K., okres K., na ulici H. F. pod vplyvom alkoholu cez neuzamknutú bránu neoprávnene vnikol na dvor rodinného domu č. XX/XX, patriaceho poškodenému J. F. a po zistení, že poškodený P. R. medziasom uzamkol vchodové dvere domu, prinesenou tehloou rozbil sklenenú výplň dverí, vzniknutým otvorom prestrčil ruku, kľúčom, zastrčeným z druhej strany zámku dvere odomkol, vošiel do domu, kde najskôr tehloou udrel do hlavy poškodeného R. a keď ten spadol na zem, opakovane ho kopol do pravej ruky a nohy, v obývačke domu rozbil televízor značky Sencor a otočný ventilátor, následne vzal

do rúk vzduchovku značky Slávia, pristúpil k na chodbe ležiacemu poškodenému R., ktorému vzduchovku priložil hlavňou k čelu a žiadal od neho oznámiť, kde sa nachádza poškodený J. F., pričom po oznámení, že u lekára v meste, odložil vzduchovku, v kuchyni rozbil dva kusy tanierov a rádio značky Philips a na chodbe domu sklenené výplne dvoch okien a následne so vzduchovkou z domu odišiel, poškodenému P. R. pri fyzickom napadnutí nespôsobil zranenia, ktoré by si vyžadovali lekárske ošetrovanie, poškodenému J. F. poškodením zariadenia domu a hnutelných vecí spôsobil škodu vo výške 186,40 eur a odcudzením vzduchovky škodu vo výške 10 eur.

Za to bol obvinenému Q. A. uložený podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, za nezistenia poľahčujúcej okolnosti, zistených priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona; postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ , ods. 4 Trestného zákona mu súd uložil aj ochranné liečenie protialkoholické ústavnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu súd uložil povinnosť nahradiť poškodenému J. F., nar. XX. Z. XXXX v X., trvale bytom K., H. F. XX/XX spôsobenú škodu vo výške 196,40 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného J. F., nar. XX. Z. XXXX v X., trvale bytom K., H. F. XX/XX s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obvinený proti výroku o vine a treste, výroku o náhrade škody, ako aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 12. decembra 2016, sp. zn. 2To/77/2016, podľa § 321 ods. 1 písm. f/, ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o odkázaní poškodeného J. F. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku s poukazom na ustanovenie § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného J. F., nar. XX. Z. XXXX v X., trvale bytom K., H. F. XX/XX, so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Obvinený Q. A. samostatným písomným podaním doručeným Okresnému súdu Topolčany 19. decembra 2016, ktoré doplnil 10. februára 2017 prostredníctvom obhajkyne podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 12. decembra 2016, sp. zn. 2To/77/2016.

V dovolaní podanom prostredníctvom obhajcu obvinený poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolateľ uviedol, že o jeho odvolaní krajský súd vôbec nerozhodol pokiaľ ide o vinu, trest a procesné pochybenia. Výrok odvolacieho súdu sa týkal výlučne náhrady škody.

Porušenie práva na obhajobu obvinený ďalej videl v tom, že súd nevykonal ním navrhnutý dôkaz, a to skúmanie duševného stavu poškodeného R. so zameraním na vierohodnosť svedka aj vzhľadom na jeho požívanie alkoholu.

Dovolateľ namietal aj nesprávnu kvalifikáciu skutku, čo napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Podľa jeho názoru sa mohol dopustiť len pokračovacieho trestného činu porušovania domovej slobody, prípadne trestného činu poškodzovania cudzej veci, nie trestného činu

vydierania. Obvinený uviedol, že sa dobrovoľne priznal k tomu, že neoprávnene vnikol do obydlia poškodeného a že jeho vyčíňanie bolo spôsobené zlou kombináciou alkoholu a liekov. Poukazoval na závery znaleckého posudku MUDr. F. X., ktorý nekonštatoval vznik žiadnych zranení u poškodeného. Obvinený taktiež poukázal na rozpory vo výpovediach poškodeného R. z prípravného konania a konania pred súdom, ktoré sa týkali najmä použitia vzduchovky a vyhrážok. Súd mal podľa jeho názoru pri rozhodovaní dôsledne uplatniť základnú zásadu trestného konania „in dubio pro reo“.

Vzhľadom na uvedené obvinený Q. A. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval podľa § 386 Trestného poriadku a rozsudkom vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného. Zároveň, aby zrušil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Nitre z 12. decembra 2016, sp. zn. 2To/77/2016, ako aj rozhodnutie Okresného súdu Topolčany z 20. októbra 2016, sp. zn. 3T/21/2016 a vec v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal odvolaciemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Topolčany (ďalej len „prokurátorka“), ktorá v jej písomnom vyhotovení z 23. februára 2017 uviedla, že podľa jej názoru nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o tvrdenie obvineného o porušení práva na obhajobu zásadným spôsobom, preto že odvolací súd nerozhodol o jeho odvolaní, ide o nepravdivé a zavádzajúce tvrdenia. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že pri rozhodovaní o odvolaní obvineného súd dôsledne preskúmal zákonnosť a správnosť všetkých výrokov rozsudku okresného súdu, pričom dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, avšak z iných ako namietaných dôvodov. Krajský súd zrušil jeden z výrokov o škode prvostupňového rozsudku.

Protiprávne konanie obvineného bolo nepriamo preukázané okrem iného aj výpoveďou poškodeného F. a listinnými dôkazmi. Svojím konaním obvinený jednoznačne naplnil zákonné znaky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s použitím § 138 písm. a/ Trestného zákona.

Pokiaľ ide o závery znaleckého posudku MUDr. F. X., tieto v žiadnom prípade nespochybňujú tvrdenia poškodeného R.. Znalec uviedol, že poškodený utrpel iba veľmi ľahké zranenie, ktoré nebolo voľným okom sledovateľné a nevyžiadalo si lekárske ošetrenie. K takým zraneniam mohlo dôjsť spôsobom, ktorý opísal poškodený, pri slabej intenzite vedeného úderu.

K námietke obvineného týkajúcej sa nevyšetrenia duševného stavu svedka, prokurátorka uviedla, že na postup podľa § 150 Trestného poriadku neexistoval zákonný podklad. V priebehu trestného konania neboli produkované žiadne relevantné skutočnosti vzbudzujúce pochybnosť o schopnosti poškodeného správne vnímať alebo vypovedať.

S poukazom na tieto skutočnosti prokurátorka navrhla dovolanie obvineného Q. A. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku) za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, a písm. i/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. V konkrétnom prípade však musí vždy prevažovať záujem zákonnosti rozhodnutí a postupu konania, ktoré právoplatnému rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Tak tomu bude iba pri zásadných a podstatných vadách, pre ktoré nemôže napadnuté

rozhodnutie obstať, pretože by to bolo ohrozením zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštitúcia.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je zásadné porušenie práva na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Z dikcie tohto ustanovenia je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené podmienky povinnej obhajoby.

V posudzovanej veci o takýto prípad nejde.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku; podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Nevykonanie dôkazov v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s názorom obvineného Q. A., že odvolací súd vôbec nerozhodol o odvolaní vo vzťahu k vine, treste a procesných pochybení a rozhodol len o nároku náhrady škody. Na situáciu naznačovanú dovolateľom sa nemôže vzťahovať ustanovenie § 369 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého osoba oprávnená podať dovolanie proti niektorému výroku napadnutého rozhodnutia môže dovolanie podať aj preto, že taký výrok nebol urobený, lebo ak sa v zmysle § 368 ods. 1 Trestného poriadku v konkrétnom prípade rozhodnutím, ktorým bola vec právoplatne skončená rozumie odsudzujúci rozsudok, potom taký rozsudok musí byť právoplatný vo výrokoch o vine a treste (v dôsledku čoho je aj vykonateľný), keďže bez uvedenej právoplatnosti čo i len vo výroku o treste by nastal stav neukončeného trestného stíhania a za takej situácie by zjavne nemohla byť splnená podmienka právoplatnosti dovolania podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa názoru dovolacieho súdu uvedený nesprávny názor obvineného vychádza z nesprávneho predpokladu, že v prípade ak oprávnená osoba podá odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku a odvolací súd sám vo veci rozhodne tak, že čiastočne tento rozsudok (v niektorom výroku) zmení, musí zároveň výslovne rozhodnúť vo výroku rozsudku zamietnutím odvolania vo vzťahu k tým výrokom, ktoré zostali rozhodnutím dovolacieho súdu nedotknuté.

Uvedený názor nemá žiadnu oporu v zákonnej úprave.

Zo zásad, ktorými sa riadi rozhodovanie odvolacieho súdu po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa (§ 317 Trestného poriadku) v prípade, že sú napadnuté všetky jeho výroky a ktoré sú obsahom ustanovení § 321 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku a § 319 Trestného poriadku vyplýva, že ak odvolací súd považuje za chybný len výrok o náhrade škody, rozhodne tak, že zruší len tento výrok (a sám rozhodne), bez toho, aby akýmkoľvek ďalším svojím výrokom zároveň rozhodoval o tom, že ostatné výroky v rozsudku prvostupňového súdu zostávajú nedotknuté. V takom prípade nie je rozhodnutie odvolacieho súdu zaťažené chybou spočívajúcou v tom, že výrok nebol urobený (§ 369 ods. 3 Trestného poriadku).

Vzhľadom na povahu odvolania, ktoré je z hľadiska rozhodovania odvolacieho súdu nedeliteľné, neprichádza do úvahy čiastočné zamietnutie odvolania. Postup podľa § 319 Trestného poriadku prichádza do úvahy iba vtedy, ak je odvolanie nedôvodné v celom rozsahu. V prípade, že vo veci rozhodne odvolací súd sám rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku nastáva právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku podľa eventuality uvedenej v § 183 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku s prihliadnutím na ustanovenie § 306 ods. 1 Trestného poriadku a contrario (IV. ÚS 22/09).

Taký aplikačný postup je bezvýnimočne zaužívaný v rozhodovacej praxi odvolacích súdov (vrátane najvyššieho súdu) nielen pri rozhodovaní podľa zákona č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, ale aj v predchádzajúcom procesnom režime (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), pričom v dotknutej otázke nie je medzi oboma kódexami rozdiel (§ 319 Trestného poriadku a § 256 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2005). Pri obsahovo rovnakej úprave tiež nie je rozdiel medzi rozhodovaním súdov Slovenskej republiky a Českej republiky.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku; z tohto ustanovenia vyplýva, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a pod. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojinštančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahrádza riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov; pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec, alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Trestného poriadku).

V rámci toho dovolacieho dôvodu je teda vylúčené uplatňovanie námietok proti skutkovým zisteniam pre ich nesprávnosť alebo neúplnosť, či už v dôsledku nevykonania potrebného dokazovania alebo nesprávneho hodnotenia dôkazov. Vo vzťahu k zistenému skutku možno namietať iba to, že tento mal byť posúdený ako iný trestný čin, resp., že skutok nevykazuje znaky žiadneho trestného činu.

Použitie zásady „in dubio pro reo“, na ktorú poukázal dovolateľ (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovení § 2 ods. 4 Trestného poriadku; prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení. Nakoľko dovolací súd skutkové zistenia nemôže skúmať, aplikácia tejto

zásady v dovolaní neprichádza do úvahy.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, resp. skutky, z ktorých bol obvinený uznaný vinným, boli v skutkovej vete rozsudku vymedzené tak, aby zodpovedali znakom skutkovej podstaty príslušných trestných činov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestných činov - zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona, z ktorých bol obvinený Q. A. uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, pretože obvinený Q. A. svojím konaním naplnil všetky obligatórne znaky skutkových podstat hore uvedených trestných činov. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/77/2016, na str. 6 až 9 a v podrobnostiach naň odkazuje.

Vzhľadom na uvedené, ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku naplnený nebol.

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného Q. A. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.